

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sophia Bennett
BEADS, BOYS AND BANGLES

Copyright © 2010 by Sophia Bennett
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00026-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ferlice

SOFIJA BENET

Prevela Vesna Popović

 Izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2013.

*Za E, čiji poljupci
uopšte nisu bljakavi*

1.

Nikad nisam videla Vranu toliko uplašenu. Ovog puta s punim pravom.

Stojimo ispred glavne radnje lanca „Mis tin“ u Oxford stritu. To je ogroman i blistav prostor u kojem gotovo da nema nikog. Za sada. Savršena prilika za šoping, rekli biste, ali zamalo. Ne kupujemo, nego čekamo. I nismo jedine. Samo nas ogromno staklo izloga deli od najveće i najbučnije gomile koju sam u životu videla. Satima su se skupljali. Mogu da nas vide. Izvikuju naša imena i odbrojavaju do trenutka kad će dojuriti do nas.

Samo jedan stakleni izlog i supermodel.

U izlogu pozira Svetlana Rusinova. Na sebi ima jednu od Vraninih malih zlatnih haljina s kitnjastim korsetom i zavodljivom suknjicom koja joj otkriva noge. Lepo se sećam da je Vrana s proleća kreirala tu haljinu.

Svetlana s vremena na vreme preko ramena baca pogled na nas tri, šćućurene zajedno, i dovikuje nam korisne informacije u stilu: „Ima ih na hiljade. Stvarno.

Oksford strit ih je puna-puncata. Jeste li sigurne da će moći da stanu unutra?“

Iskreno, nismo uopšte sigurne. Ne znamo ni da li će polovina njih moći da uđe. Još manje da li ćemo nas tri to preživeti. Ili, da budem precizna, da li imamo dovoljno Vranine nove kolekcije za široke mase za sav taj narod što će nagnuti u radnju.

Endi Elat jedini izgleda nekako opušteno. On je vlasnik „Mis tina“. „Lansiraćemo na velika vrata novu kolekciju pre Božića. Svi samo o tome pričaju. Biće to veliki bum. Ludo će ti se dopasti“, rekao je.

Da nam je kazao „biće to kao da ste usred prirodne katastrofe epohalnih razmera sa sve šljokicama“, bilo bi nam jasno. Ali, nije. I tu smo gde smo.

Najprestravljenija je Vrana, ali za utehu tu joj je brat Henri. Iz sve snage se priljubila uz njega. Sa mnom je moja drugarica Džejn, pa se i ja u neku ruku privijam uz nju, ali, ruku na srce, više se ona stiska uz mene.

„Izgledaju ljuto“, šapuće. „Gospodine Elat, da li ste sigurni da treba da ih pustimo unutra?“

„Samo su uzbuđeni“, smireno odgovara Endi. „Dobro je, Svetlana. Bolje da siđeš sada. Hvala ti, dušo. Za dva minuta, momci.“

Momci iz obezbeđenja klimnuše glavama. Ogromni su i zastrašujući, verovatno će biti dobro. A mi smo maleni i goloruki tinejdžeri. Pokušavam da se prisetim zašto sam se uopšte upetljala s Vranom. Ili odakle mi misao da će izbacivanje kolekcije za svačiji džep biti super

ideja. Ili što nisam učestvovala u svemu s bezbedne udaljenosti od milion kilometara.

„Tri. Dva. Jedan. Otvarajte vrata, momci.“

Vrištanje, vrištanje, vrištanje, vrištanje. Sledeće čega smo svesne je da idu pravo na nas.

To je to. Moja drugarica Vrana je i zvanično modni kreator za narodne mase. Kao i Stela Makartni. Kristofer Kejn takođe. Sad je red na nas.

Gledam kako rulja, nestrljiva da se dočepa željene odeće pre nego što se proda, juri na nas i prolazi nas. Hvala bogu što je Endi odbacio moj plan sa Džejn. Kao Vranin zvanični menadžer (stvarno jesam!), isprva sam htela da Dženi bude ta koja će pozirati u izlogu obučena u Vraninoj kreaciji i izgledati fenomenalno. Dženi je riđokosa, sva u oblinama i zabavna, bila bi fantastičan dokaz da Vranine haljine divno pristaju svakoj devojci. Osim toga, ipak je Dženi bila prva koliko-toliko poznata osoba koja je u javnosti nosila Vranine kreacije i pre nego što su one postale brend.

Ali, Endi je smatrao da je bolje da za prvi dan uzmemo manekenku koja je slavna u celom svetu umesto bucmaste šesnaestogodišnjakinje koja se pojavila u jednom jedinom filmu. Posmatrajući sada kako se Dženi, obučena u Vraninu „vintidž“ (prošlogodišnji model) maturalu haljinu, trese ko prut od straha, morala sam da priznam da je imao pravo.

Svetlana nam se pridružuje. Presvukla se u pripijene farmerke i duksericu s kapuljačom, koju je natukla, pa

je izgledala kao i svaka druga visoka, plavokosa, vitka lepotica, i ne privlači mnogo pažnje mase.

„Dobro ide“, kaže. „Sviđa im se. Gledajte!“

Ako pod „sviđa im se“ podrazumeva bacanje odeće u vazduh, grabljenje s velikih hrpa, tuču oko komada garderobe i dranje, totalno je u pravu.

Najbrže idu suknje u obliku cveta. Sašivene su od lepršave svile u bojama dragog kamenja i odmah zapadaju za oko. Božanstveno lepršaju i nišu se dok hodate u njima. Kao da ste obukli majušnu skulpturu od svile koja se pokreće. Džemperi će ići malo sporije jer morate da ih probate da biste shvatili koliko su fantastični. Na vešalici izgledaju malo nezgrapno, ali u njima čak i niske tinejdžerke čoškastih tela izgledaju kao seksi mace.

Veliko iznenađenje je uspeh majica. Na kraju krajeva, to su obične majice. Vrana je provela nedelje i nedelje dizajnirajući kroj zahvaljujući kojem će svako izgledati ženstveno i s oblinama. Tako vam je to kad su vam najbolje drugarice visoka mršavica, devojka građena kao peščani sat i patuljčica. Nužda vas natera da mudro krojite tako da svaka lepo izgleda. To izgleda lako kad gledate Vranu kako radi, ali nije.

Majice su ukršene vezom i kristalima, koji blistaju pod osvetljenjem u radnji. Vrana je najpoznatija po modelima svećanih haljina za slavne glumice, koje inače crtaju četrnaestogodišnjakinje, a garderoba za crveni tepih obično je ukrašena kristalima *svarovski*; u ovogodišnjoj kolekciji, takve detalje imaju i majice.

Pogoni su nedeljama radili punom parom da bi proizveli ovu liniju. Užasnula sam se kad sam videla da sve stiže. Kutije i kutije i kutije tekstila iz Indije i sa Filipina. Nisam mogla da pojmim kako ćemo sve to prodati, a sada se pitam da li ćemo imati dovoljno.

Tražim Vranu da vidim kako sve ovo podnosi, ali nigde je nema. Uh i oh. Glavom dajem znak Dženi, pa mi se pridružuje u potrazi. Konačno je nalazimo kako se s bratom krije na odeljenju za cipele na vrhu spiralnog stepeništa, koje je zvrjalo prazno.

Kao i obično, Henri čita knjigu. Izgledalo je kao da je VRH MEĐU LONDONSKIM RADNJAMA pomešao s javnom bibliotekom, ali Vrana izgleda živa srećna što mu se zavukla pod mišku i čuti kao bubica. I tako je čudna pomisao na to da je do pre dve godine živio u Ugandi i nosio pušku, a da sada sedi pred nama i jednom rukom grli sestru, a drugom drži antologiju poezije. Ni on ne bi želeo da povo drži puku. Bilo mu je mnogo lepše s knjigom.

Nasmešio se Vrani, a njene ogromne oči mu uzvraćaju nesigurnim treptanjem. Čini se da je stvarno grozno terati je da siđe dole u onaj vrtlog. Na kraju krajeva, u ovom trenutku tamo ni ne može mnogo da uradi. Baš i nije za kasirku ili nešto slično.

U poslednje vreme je baš izrasla. Sad je moje visine (što samo po sebi valjda ništa ne znači, iako se meni čini da je mnogo), ali sva se pretvorila u noge i ruke, pa me podseća na fotografije tek rođene ždrebadi, koja se

upinje da se uspravi na dugim nesigurnim nogicama; valjda zato imam potrebu da se brinem o njoj. To, njene sanjalačke braon oči i mršavi prsti nagoveštavali su osjetljivu i nežnu dušu. Premda podozrevam da je u suštini jaka koliko i čizmaci *dok marten*.

„Petnaest minuta“, opominjem pokazujući na sat, pa na liftove što vode u kancelarije na gornje spratove. Henri me razume i klima glavom. Zna raspored.

Dženi i ja duboko uzdišemo i spremamo se da se bacimo nazad u onaj ljudski cunami.

„Uzgred budi rečeno, šta se dogodilo sa Edi?“, pita ona.

Dobro pitanje. Edi nam je još jedna najbolja drugarica i potpuni supergenije, a trebalo je da bude ovde još pre sat vremena. Upravo sam zinula da joj odgovorim kad mi je mobilni zazvonio. Ovo je iznenađenje. Sinoć sam zaboravila da ga stavim na punjenje i mislila sam da mi se ugasio. Na ekranu lepo piše „Edi“.

„Noni? Dolazim. Ali slušaj, hakerisali su mi veb-sajt. Kažu da lažem i tiče se Vrane. Kažu da...“

Pa, ne znam šta kažu jer je baterija mog mobilnog odlučila da crkne namrtvo baš u tom trenutku. Edin glas je zanemio, a ekran je pocrneo, tek toliko da mi bude jasno.

Preko hordi uzavrelih kupaca Endi Elat je ugledao izraz na mom licu i on mu se očigledno nije dopao.

„Noni, da li je sve okej?“, bezglasno me pita.

„U redu je“, odgovaram na isti način i još dodatno dižem palac u znak odobravanja.

Navikla sam da lažem odraslima. To mi je zaista postala navika. Olakšava mi život.

2.

Sredom obično idemo u školu, imamo dva časa istorije, pa odmor, pa englesku književnost. Ali, danas imamo otvaranje prodaje nove modne kolekcije, intervju, zabavu. Onda zajednički radimo domaći, pa krećemo vozom za Pariz.

Volela bih da se pravim da mi je život sastavljen od zabava i slave, ali nije. Potrebno nam je posebno dopuštenje kad treba da propustimo neke časove zbog događaja u „Mis tinu“, a i dodatna dozvola za odlazak u Pariz. A pošto je sve to za sutrašnju sahranu, onda se i ne računa.

Od početka sam znala da će sutra biti čupavo, ali stvarno sam se radovala današnjem danu. Međutim, stomak mi se vezao u čvor i neće da se razveže. I kao da sva ova gužva nije dovoljna sama za sebe, Edi je preko telefona zvučala stvarno uspaničeno. A Edi nije paničarka. Da nas zadesi razoran zemljotres, ona bi odmah počela da organizuje ljude i traži ćebad i skloništa. Mora

da se nešto stvarno strašno dogodilo s njenim veb-sajtom kad se toliko uznemirila.

Kad kažem veb-sajt, ne mislim na njen profil na Fejsbuku ili Maj spejsu. Mislim na njen lični VEB-SAJT. Ima sopstvenu internet adresu, logo i sve što treba. Služi joj da raspravlja o projektima pomoći raznim ljudima, planovima da upiše Harvard i spasi svet, o svemu i svačemu što nam se događa u školi (uključujući poslednju kombinaciju odeće u kojoj sam došla i, da bi bilo urnebesno, kako je to moja majka prokomentarisala), kao i o svemu vezanom za Vranu.

I mase ljudi to prate. Svake nedelje ima hiljade posetilaca. Ima tu raznih – od onih što prate sudbinu dece bivših vojnika u Ugandi, kao što je Henri, do onih koje zanima da li je Vrana u svoju novu kolekciju za „Mis tin“ uključila i suknje u obliku cveta. Čik pogodite koje teme su najposećenije.

Ne mogu da zamislim da neko Edi naziva lažljivicom. Zapravo, njen najveći problem je baš to što ne laže. U nekim prilikama čovek se ponadao da će kazati makar malecnu bezazlenu laž (Noni, taj kaput ti odlično stoji; frizura ti sjajno pristaje; čudi me što si prošle godine dobila tako malu ocenu iz geografije), ali ne. Uvek i svuda govori istinu. Ko god da je napao njen sajt, napao je pogrešnu osobu.

Dve mušterije „Mis tina“ otimaju se preda mnom o smaragdnazelenu suknju u obliku cveta, poslednju u toj veličini. Prodaja nove kolekcije počela je pre samo pola

sata, a kase su već pod opsadom. Vrana je za manje od dve godine prešla put od male izbeglice iz Ruande koja ima poteškoća s čitanjem do otelovljenja Vivijen Vestvud i bliznakinja Olsen. Kolekcija *Dragulji* biće ogroman uspeh i lepo sam videla kako znak za funtu blista u srećnim i od smeha naboranim očima Endija Elata.

Konačno, kad su se police s odećom ispraznile, vidim na vratima iznerviranu Edi. Ima majicu s našim motom „manje mode više slobode“, ispisanim ružičastim kristalima. Od prodaje svake majice odvajaju se po dve funte za pomoć siročićima u Africi kojima su roditelji stradali u ratu ili od side. Čik pogodite čija je *to* bila ideja. Edi se takođe bavila mišlju da damo popust kupcima koji danas donesu kese koje se mogu reciklirati.

Zbog majice izgleda kao devojka koja prati modu, što je totalno neobično za nju. Ona inače misli da „specijalna prilika“ znači da treba da obuče suknju na volane i top istog kroja i da prebaci džemper preko ramena. FUJ FUJ FUJ. Nije je promenilo ni to što se družimo skoro ceo život, a ako mene ikada ugledate sa džemperom prebačenim preko ramena, jednostavno me ubijte na licu mesta.

Smeškam joj se i upitno je gledam. Galama u radnji punoj kupaca je zaglušujuća („Imate li ovo u veličini 14?“, „Mogu li da dobijem još jednu kesu?“, „To je MOJE!“, a sve to praćeno rafalnim „bip, bip, bip“ sa kasa), pa je nemoguće razgovarati.

Prišla mi je i zagrlila me.

„Oh, Noni!“

Potoci suza potekoše joj niz lice.

„Napisali su da sam lažov i licemer. Na svakoj strani. Kažu da su Vraninu modnu kolekciju šili siromasi izrabljivani za sitne pare i da ljudi ne smeju da je kupuju, a da se ja samo pretvaram da radim u dobre svrhe, dok sam zapravo samo jedan... jedan... jedan...“

Nastavlja da rida na mom ramenu.

„Jedan šta?“

„Eksploator!“

Iskolačila sam oči. Eksploator? Edi je od one sorte što skuplja đubre za nepoznatim ljudima i baca ga u kontejner za reciklažu. (Ako može da se reciklira. Prvo proveriti.) Ovo je uvrnuto.

„Ko su oni?“

„Zovu se 'Nema šale',“ promucala je. „To je grupa koja se bori za ljudska prava, a sedište im je u Kaliforniji. Po celom mom sajtu su postavili slike, koje izgledaju kao grafiti. Napisali su da su kolekciju šila deca robovi u Indiji. I to koriste protiv mene. Kažu da samo hoću da se proslavim i da koristim Vraninu kolekciju da bih se obogatila.“

Ako se ovo izuzme, izgledaju kao fina grupa. Nisu. U stvari, jedino što je dobro u vezi s njima je to što im je sedište u Kaliforniji. Inače bi već na sav glas protestovali i mahali natpisima ispred radnje.

Opet je grlim. Jedva obuzdava suze i pokušava da se hrabro osmehne.

„Izvini što kasnim. Bila sam na telefonu milion godina, sređivala svoje servise i blokirala sajt dok ga ne sredim“, kaže.

Čak ni toliko ljuta, uzbuđena i gušeći se u suzama, ne može da ne zvuči kao tipični predstavnik internet generacije.

3.

„Okej, devojke. Sem Rid vas čeka. Spremne?“

Amanda, ćerka Endija Elata, koja umesto njega upravlja lancem „Mis tin“, obigrava oko nas. Pokazivala je na stepenice. Klimam glavom. Edi bleđi.

„Intervju?“, šapuće.

„Aha“, ponovo klimam glavom.

„Ne misliš da je... Nije videla...?“

„Sem Rid nema vremena da gleda tvoj sajt“, uveravam je. „I ne misli o njemu. Ne brini. Biće skroz dobro.“

Ne lažem jer sam i sebe samu ubedila u to što sam joj rekla. Pokupile smo Dženi, koja je poslednjih pet minuta provela zaglavljena na stepenicama u moru gramzivih kupaca, kao i Vranu i Henrija, koji su i dalje na odeljenju za cipele izigravali ogranak lokalnog udruženja čitalaca. Amanda nas sve đuture sprovodi do lifta, pa do kancelarija „Mis tin“ na spratu, gde se obavlja pravi posao.

Pre nego što se vrata lifta zatvoraju za nama, bacam poslednji pogled na more lica, na kojima se smenjuju izrazi od ekstaze (pune kese) do histerije (prazne kese). Police su prazne. Potpuno ogoljene. Samo na jednoj tužno leži jedan jedini džemper. Pitam se šta nije u redu s njim. Ali, ne mogu da proverim jer je vreme da pođemo i ispričamo čuvenoj novinarki kako smo se divno i veselo provele.

U prestižnoj kancelariji koja gleda na Oksford strit čeka nas visoka žena vatrenocrvene kose, obučena u kožnu haljinu i bajkerske čizme. Sem Rid je intervjuisala rok zvezde i filmske producente, pisce i glumce. Nedavno je bila na turneji s Britni Spirs, što mora da je bilo zanimljivo. A sada za magazin *Sandey* piše o Vrani. Sem je već nekoliko puta razgovarala sa Vranom i sa mnom, ali želela je da i Edi i Dženi učestvuju u poslednjem intervjuu.

„Očigledno ste vas četiri ekipa“, rekla mi je kad smo zakazivale susret. „Edi ima veb-sajt. Dženi je model za odeću. A ti, Noni, spominješ njih tri svaki čas bez obzira na to o čemu pričamo. Želim da vas okupim. Da vidim kako funkcionišete kao grupa.“

To me je unervozilo. Mi smo drugarice. Mi ne „funkcionišemo kao grupa“. Kad smo zajedno, svađamo se. Tu i tamo se ozbiljno podžapamo. Kad smo zajedno, izluđujemo jedna drugu. S druge strane, bila bih izgubljena kad ne bih imala oko sebe prijatelje da me živciraju. Obećala sa Sem da ću pitati Dženi i Edi da nam